

SIR ARTHUR CHARLES CLARKE (16 decembrie 1917–19 martie 2008), autor de science fiction, inventator și futurolog britanic, a rămas celebru pentru seria de romane SF *Odiseea spațială*.

S-a născut în Minehead, Somerset, Anglia. După ce a absolvit gimnaziul și Huish's Grammar School din Taunton, nu și-a putut permite să urmeze universitatea și s-a angajat ca auditor la secția de pensii a Ministerului Educației. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a servit în Royal Air Force ca instructor și tehnician radar, fiind trecut în rezervă cu gradul de locotenent. După război a absolvit King's College London, secția matematică și fizică.

Clarke a fost președintele Societății Interplanetare Britanice între anii 1946 și 1947, respectiv 1951 și 1953. Deși nu a inițiat conceptul de sateliți geostaționari (în ciuda legendei care susține contrarul), a contribuit hotărâtor cu ideea că acești sateliți pot fi relee ideale de telecomunicații. În onoarea activității sale, International Astronomical Union a recunoscut în mod oficial orbita geostaționară de deasupra Ecuatorului ca Orbita Clarke.

Între 1937 și 1945, câteva povestiri de Clarke au apărut în publicații minore, dar debutul său ca scriitor a avut loc în 1946, cu textul „Loophole” în revista *Astounding Science Fiction*. Din 1951 s-a dedicat exclusiv carierei de scriitor.

În 1956 a emigrat în Sri Lanka (pe atunci Ceylon), ca să-și satisfacă pasiunea pentru scufundările subacvatice, și a locuit acolo până s-a stins din viață, în 2008. În 1998 a primit distincția de Comandor al Ordinului Imperiului Britanic, în anul 2000 regina i-a conferit titlul de Sir, iar în 2005 a căpătat cel mai important titlu civil din Sri Lanka: Sri Lankabhimanya. A primit de asemenea Premiul UNESCO-Kalinga pentru popularizarea științei în 1961, a fost nominalizat la premiile Oscar în 1969 pentru scenariul filmului *2001: Odiseea spațială*, scris împreună cu Stanley Kubrick, și la Premiul Nobel pentru Pace, în 1994.

Premii și distincții SF: SFWA Grand Master, trei premii Hugo și Nebula, câte un premiu Campbell Memorial, Locus, British SF, International Fantasy, Jupiter, Geffen, precum și două premii Seiun.

ARTHUR C. CLARKE

■ SFÂRȘITUL COPILĂRIEI

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză
CRISTIANA VIȘAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLARKE, ARTHUR C.

Sfârșitul copilăriei / Arthur C. Clarke ; trad.: Cristiana Vișan.

Ed. a 3-a. - București: Nemira Publishing House, 2016

ISBN 978-606-758-570-4

I. Vișan, Cristiana (trad.)

821.111-31=135.1

Arthur C. Clarke

CHILDHOOD'S END

Copyright © Arthur C. Clarke, 1954, 1990

© Nemira, 2012, 2013, 2016

Redactor: Oana IONAȘCU

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de EUROBUSINESS TIPAR S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-570-4

PĂMÂNTUL ȘI OVERLORZII

CAPITOLUL 1

Vulcanul care înălțase Taratua din adâncurile Pacificului era adormit de o jumătate de milion de ani. Totuși, își spusese Reinhold, în curând insula avea să fie scăldată în focuri mai cumplite decât cele care-i însoțiseră nașterea. Aruncă o privire spre baza de lansare și-și înălță privirea spre piramida de schele ce înconjurau încă naveta *Columbus*. La șaizeci de metri deasupra solului, prora navei era scăldată în ultimele raze ale amurgului. Aceasta era una dintre ultimele sale nopți: în curând avea să plutească în eterna lumină a spațiului.

Era liniște acolo, sub palmieri, în înălțimile piscului stâncos al insulei. Nu se auzea decât șuieratul intermitent al unui compresor de aer sau strigătele estompate ale unui muncitor. Reinhold îndrăgise aceste pâlcuri de palmieri: aproape în fiecare seară venise aici să-și supravegheze micul imperiu. Se întrista la gândul că acești copaci aveau să fie spulberați de pe fața pământului când *Columbus* se va ridica spre astre, învăluită în flăcări furioase.

La un kilometru și jumătate de recif, transportorul *James Forrestal* își aprinsese reflectoarele și scormonea apele întunecate. Soarele dispăruse de tot, iar noaptea tropicală grăbită se pogora dinspre răsărit. Reinhold se întrebă, sarcastic, dacă transportorul se aștepta să găsească submarine rusești așa de aproape de țărâm.

Rusia îl făcea să se gândească întotdeauna la Konrad și la acea dimineață din primăvara catastrofală a anului 1945. Trecuseră mai bine de treizeci de ani, dar nu-și putea șterge din minte amintirea acelor ultime zile când Reich-ul se năruia sub valurile venite din est și din vest. Parcă mai vedea și acum ochii albaștri și fazi ai lui Konrad și barba aurie și țepoasă în timp ce-și dădeau mâna și se despărțeau în acel sătuc prusac devastat, prin care treceau fără încetare convoaiele de refugiați. Fusese o despărțire care simboliza tot ce se întâmplase de atunci în lume: scindarea dintre est și vest. Căci Konrad luase calea Moscovei. Reinhold îl considerase nebun, dar acum nu mai era așa de sigur.

Vreme de treizeci de ani îl crezuse mort pe Konrad. Abia cu o săptămână în urmă primise vestea de la colonelul Sandmeyer, de la Serviciile de Inteligență Tehnică. Nu-i plăcea Sandmeyer și era convins de reciprocitatea sentimentului. Însă nici unul dintre ei nu lăsa ca această aversiune să le afecteze relațiile profesionale.

- Domnule Hoffmann, tocmai am primit niște informații îngrijorătoare de la Washington, începu colonelul, cu toată politețea formală de care era în stare. Sunt strict confidențiale, firește, dar am hotărât să le dezvăluim grupului de ingineri ca să-și dea seama că trebuie să se grăbească.

Se opri, încercând să-l impresioneze pe Hoffmann, dar gestul său n-avu niciun efect. Acesta știa, cumva, ce urma.

- Rușii aproape că ne-au ajuns din urmă. Au un soi de propulsor atomic, care s-ar putea să fie chiar mai eficient decât al nostru, iar acum construiesc o navă pe malul lacului Baikal. Nu cunoaștem cât de mult au avansat, dar Serviciile Secrete cred că nava ar putea fi lansată anul acesta. Știți deja ce înseamnă asta.

Da, își spuse Reinhold: știu prea bine. A început cursa - și-am putea s-o pierdem.

- Știți cine se află la conducerea echipei lor? întrebă el, fără să aștepte, de fapt, un răspuns.

Spre uimirea lui, colonelul Sandmeyer îi întinse o foaie scrisă la mașină, iar acolo, în capul listei, Reinhold dădu peste numele lui Konrad Schneider.

- I-ați cunoscut pe mulți dintre bărbații ăștia la Peenemünde, nu-i așa? întrebă colonelul. Asta ne-ar putea da niște informații despre metodele lor. Mi-ar plăcea să-mi pregătiți niște rapoarte despre cât de mulți puteți: specialitatea fiecăruia, ce idei strălucite aveau etc. Știu că vă cer căm mult, mai ales după atâta vreme, dar vă rog să faceți tot ce vă stă în putință.

- Konrad Schneider e singurul care contează, răspunse Reinhold. Era eminent, pe când ceilalți erau doar niște ingineri competenți. Doar Dumnezeu știe ce-o fi făcut în ultimii treizeci de ani. Țineți seama de faptul că el ne-a văzut, probabil, toate rezultatele, pe când noi nu știm nimic despre ale lui. Asta-i acordă un avantaj serios.

Prin aceste cuvinte nu voise să-i critice pe cei de la Serviciile de Inteligență Tehnică, dar pentru o clipă i se păru că Sandmeyer se simțise jignit. Apoi colonelul dădu din umeri.

- Care poate că nu-i vor folosi la nimic: chiar dumneavoastră mi-ați spus-o. Schimbul nostru liber de informații înseamnă progres mai rapid, chiar dacă ne scapă câteva secrete. Dar probabil că departamentele de cercetare din Rusia habar nu au, mai mereu, ce anume fac oamenii lor. Le vom demonstra că democrația poate ajunge prima pe Lună.

Democrația! Chiar așa! își spuse Reinhold, tăcând însă, spre binele său. Un Konrad Schneider valora un milion de voturi. Și ce făcuse oare Konrad în acest timp, având toate resursele URSS-ului la dispoziție? Poate că tocmai în acea clipă nava lui se desprindea de Pământ...

Soarele care apusese peste Taratua strălucea încă deasupra Lacului Baikal atunci când Konrad Schneider și comisarul adjunct pentru Știință Nucleară se întorceau agale de la platforma de probe ale motoarelor. Urechile încă le mai huruiau, deși ultimele ecouri tunătoare se stinseseră în apa lacului cu zece minute înainte.

- Ce-i cu fața asta lungă? întrebă brusc Grigorievici. Ar trebui să fii fericit acum. Într-o lună vom fi deja pe drum, iar yankeii o să moară de ciudă.

– Optimist ca de obicei, replică Schneider. Deși motorul funcționează, lucrurile sunt ceva mai complicate. E adevărat că nu văd niciun obstacol serios acum, dar mă îngrijorează veștile din Taratua. Ți-am spus cât de bun e Hoffmann, care are și milioane de dolari la dispoziție. Fotografiile alea cu nava lui nu sunt foarte clare, dar s-ar zice că nu mai au mult până s-o termine. Și știm că și-a testat motorul acum cinci săptămâni.

– Nu-ți face griji, râse Grigorievici. Se vor alege cu o surpriză de zile mari. Nu uita însă că ei nu știu nimic despre noi.

Schneider se întrebă dacă era adevărat, dar apoi își zise că era mult prea sănătos să nu exprime nicio îndoială care să-1 facă pe Grigorievici să exploreze prea multe canale sinuoase. Căci dacă existase o scurgere de informații, el însuși va intra într-un bucluc din care îi va veni destul de greu să iasă.

Paznicul îl salută când intră în clădirea administrației. Acolo erau aproape la fel de mulți soldați ca și tehnicieni, își spusese el înverșunat. Însă așa lucrau rușii, iar atâta vreme cât nu-i stăteau în cale, n-avea de ce să se plângă. În ansamblu, însă cu excepții exasperante, lucrurile se desfășurau așa cum sperase. Doar viitorul mai putea determina dacă el sau Reinhold făcuseră cea mai bună alegere.

Lucra deja la raportul final, când îl întrerupse ecoul unor strigăte. Pe moment rămase neclintit la biroul său, întrebându-se ce incident ar fi putut tulbura disciplina cazonă rigidă. Apoi se îndreptă spre fereastră și, pentru prima oară în viața sa, se simți copleșit de disperare.

Reinhold coborî colina cu stelele adunate în jurul lui. Pe mare, *Forrestal* încă scruta apele cu degetele sale de lumină, în vreme ce mai departe, de-a lungul plajei, schelele de lângă *Columbus* se transformaseră într-un pom de Crăciun plin de luminițe. Doar botul de lansare al navei se ițea ca o umbră întunecată printre astre.

Dintr-un radio se revărsa muzică de dans dinspre zona de locuințe, iar Reinhold, fără să-și dea seama, iuți pasul în ritmul ei.

Aproape că ajunsese la strada îngustă de pe marginea nisipurilor, când o premoniție, un soi de mișcare întrezărită, îl opri locului. Perplex, își mută privirea de la uscat la mare și înapoi: abia după câteva clipe se gândi să-și ridice ochii spre cer.

Atunci Reinhold Hoffmann își dădu seama, așa cum făcea în aceeași clipă și Konrad Schneider, că pierduse cursa. Și știa că o pierduse nu cu cele câteva săptămâni sau luni așa cum se temuse, ci cu milenii întregi. Umbrele imense și tăcute care se deplasau printre stele, la mai mulți kilometri deasupra capului decât îndrăzneala el să-și imagineze, erau mai presus de micul său *Columbus*, așa cum ar fi fost acesta față de pirogile omului din Paleolitic. Pentru o clipă care păru nesfârșită, Reinhold privi, împreună cu lumea întreagă, cum navele uriașe coborau în măreția lor copleșitoare până când, în cele din urmă, îi ajunse la urechi șuieratul ușor al trecerii lor prin aerul rarefiat al stratosferei.

Nu-l încerca deloc regretul că i se năruise pe loc munca de-o viață. Luptase pentru a-i duce pe oameni către astre, iar în presupusul moment de succes stelele – îndepărtatele și indiferentele stele – veniseră la el. Aceasta era clipa în care istoria își ținea răsuflarea, iar prezentul se rupea de trecut așa cum se desprinde un aisberg din înghețatele-i țărături din care se născuse și se îndreaptă către mare, plutind mândru și singuratic. Toate realizările epocilor anterioare nu mai însemnau nimic de-acum: un singur gând suna și răsuna în mintea lui Reinhold:

Rasa umană nu mai era singură.

CAPITOLUL 2

Secretarul general al Națiunilor Unite stătea neclintit lângă fereastra imensă, uitându-se lung la traficul aglomerat de pe Strada 43. Uneori se întreba dacă era bine ca un om să lucreze la o asemenea înălțime, deasupra semenilor săi. Detașarea era foarte bună, dar s-ar fi putut transforma cu ușurință în indiferență. Sau doar încerca oare să găsească explicații pentru antipatia sa față de zgârie-nori, încă nedomolită chiar și după douăzeci de ani la New York?

Auzi ușa deschizându-se în spatele său, dar nu se întoarse când Pieter Van Ryberg intră în cameră. Urmă inevitabilă tăcere în timp ce Pieter privea dezaprobator termostatul, căci toată lumea glumea adesea cum că secretarului general îi plăcea să trăiască într-un frigider. Stormgren așteaptă până când asistentul său i se alătură la fereastră, iar apoi își întoarse privirea de la panorama cunoscută, dar mereu fascinantă, a străzii.

– Au întârziat, spuse. Wainwright ar fi trebuit să ajungă aici acum cinci minute.

– Tocmai am vorbit cu poliția. Vine cu un adevărat alai după el și au blocat traficul. Trebuie să ajungă dintr-un moment într-altul.

Van Ryberg se opri și apoi adăugă brusc:

– Sunteți încă sigur că e o idee bună să vă întâlniți cu el?

– Mă tem că de-acum e cam târziu să mai dau înapoi. La urma urmei, am fost de acord – deși, după cum știți deja, nici măcar n-a fost ideea mea, din capul locului.

Stormgren se apropiase de biroul său și se juca acum cu celebrul lui prespapier de uraniu. Nu era agitat, ci doar nehotărât. Era chiar bucuros că Wainwright întârziase, fiindcă asta avea să-i confere un ușor avantaj moral la începerea întrevederii. Astfel de fleacuri jucau un rol mai însemnat în relațiile umane decât și-ar fi dorit orice persoană care pune bază pe logică și rațiune.

– Uite-i! zise Van Ryberg brusc, lipindu-și fața de geam. Vin pe bulevard – vreo trei mii, aș putea spune.

Stormgren își luă carnetul și i se alătură asistentului său. La vreo opt sute de metri distanță, o ceată mică, dar hotărâtă, se deplasa încet către clădirea secretariatului. Purtau pancarte indecifrabile de la o asemenea depărtare, însă Stormgren le cunoștea prea bine mesajul. În acel moment se auzea deja ritmul sinistru al corului de voci, înălțându-se peste vuietul traficului. Se simți năpădit de un val neașteptat de dezgust. Oare nu se săturase lumea de manifestațiile gloatei și de sloganuri înverșunate?

De-acum mulțimea ajunsese în fața clădirii; pesemne că știau că el îi urmărea, căci pe ici, pe colo, oarecum intenționat, se ridicau în aer pumni amenințători. Nu-l sfidau pe el, deși fără îndoială că voiau ca Stormgren să le vadă gestul. Ca niște pigmei amenințând un uriaș, așa și acei pumni mânioși se îndreptau direct înspre cer, înspre norul strălucitor de argint care plutea la cincizeci de kilometri înălțime: vasul amiral al flotei overlorzilor.

Și, foarte probabil, își spuse Stormgren, Karellen privea și el aceeași scenă și se amuza teribil, căci această întrevedere n-ar fi avut loc niciodată fără Supraveghetorului.

Era prima dată când Stormgren se întâlnea cu conducătorul Ligii Libertății. Încetase să se mai întrebe dacă era prudent să facă un asemenea pas, fiindcă planurile lui Karellen erau adesea prea subtile pentru înțelegerea oamenilor de rând. Oricât de prost s-ar fi terminat totul, Stormgren nu credea că acea întrevedere i-ar fi

dăunat cuiva. Dacă ar fi refuzat să se întâlnească cu Wainwright, Liga s-ar fi folosit de această atitudine împotriva lui.

Alexander Wainwright era un bărbat înalt și arătos, pe la cincizeci de ani. Era cinstit – și Stormgren știa asta – absolut cinstit și, prin urmare, de două ori mai periculos. Și totuși, tocmai datorită evidentei lui sincerități, era greu să nu-l plăci, indiferent ce părere ai fi avut despre cauza pe care o susținea și despre unii dintre cei pe care îi atrăsese în tabăra lui.

Stormgren nu mai pierdu timpul după ce Van Ryberg făcu prezentările într-un mod repezit și oarecum forțat.

– Presupun, începu el, că principalul scop al vizitei dumneavoastră este să exprimați un protest formal față de planul Federației. N-am dreptate?

Wainwright încuviință cu un aer grav.

– Aceasta e principala mea obiecție, domnule Secretar. După cum știți, în ultimii cinci ani am încercat să atragem atenția rasei umane asupra primejdiei cu care se confruntă. A fost o sarcină dificilă, căci majoritatea oamenilor par mulțumiți să-i lase pe overlorzi să conducă lumea după bunul plac. Cu toate acestea, mai bine de cinci milioane de patrioți, din toate țările, ne-au semnat petiția.

– Acesta nu-i un număr impresionant la o populație de două miliarde și jumătate.

– E un număr care nu poate fi ignorat. Și, pentru fiecare persoană care a semnat, mai sunt mulți care au serioase îndoieli în privința înțelepciunii planului Federației, ca să nu mai vorbim de justetea lui. Nici măcar Supraveghetorul Karellaen, cu toată puterea lui, nu poate șterge un mileniu de istorie dintr-o trăsătură de condei.

– Și ce știe lumea despre puterile lui Karellaen? replică Stormgren. Pe când eram copil, Federația Europei părea doar un vis, care s-a împlinit însă până să ajung eu la maturitate. Iar asta se întâmpla înainte de venirea overlorzilor. Karellaen nu face altceva decât să termine ceea ce-am început noi.

– Europa era o entitate culturală și geografică. Pe când lumea, nu. Asta-i diferența.

– Pentru overlorzi, răspunse Stormgren pe un ton sarcastic, Pământul e probabil mult mai mic decât era Europa pentru părinții noștri, iar punctul lor de vedere, trebuie s-o recunosc, e mai evoluat decât al nostru.

– Nu mă opun neapărat ideii de a crea o federație ca obiectiv final, chiar dacă mulți dintre susținătorii mei s-ar putea să nu fie de acord. Însă această idee trebuie să se nască din interior, nu să fie impusă din afară. Trebuie să ne croim singuri propriul destin. Nu mai vrem amestecuri în treburile oamenilor!

Stormgren oftă. Mai auzise toate acestea de sute de ori înainte și știa că nu putea să le dea decât vechiul răspuns pe care Liga Libertății refuzase să-l accepte. El avea încredere în Karellaen, dar ei, nu. Asta era diferența fundamentală și în această privință nu se putea face nimic. Din fericire, nici Liga Libertății nu putea să facă nimic.

– Permiteți-mi să vă pun câteva întrebări, zise el. Puteți tăgădui faptul că overlorzii au adus lumii siguranță, pace și prosperitate?

– Asta-i adevărat. Însă ne-au răpit libertatea. Nu doar cu pâine...

– ...trăiește omul. Da, știu. Dar aceasta e prima epocă în care toți oamenii au căpătat siguranța că vor obține măcar atât. În orice caz, ce libertate am pierdut noi, în comparație cu cea pe care ne-au oferit-o overlorzii, pentru prima dată în istoria omenirii?

– Libertatea de a fi stăpânii propriilor noastre vieți, sub îndrumarea Domnului.

În sfârșit, își spuse Stormgren, am ajuns la miezul problemei. În fond, conflictul e unul religios, oricâte disimulări s-ar folosi. Wainwright nu te lăsa niciodată să uiți că fusese preot. Deși nu mai purta sutană, îți lăsa neîncetat impresia că tot cu ea era îmbrăcat.

– Luna trecută, sublinie Stormgren, o sută de episcopi, de cardinali și de rabini au semnat o declarație comună prin care își exprimau sprijinul față de politica Supraveghetorului. Religiile lumii sunt împotriva voastră.

Wainwright negă furios din cap.

– Mulți conducători sunt orbi; au fost corupți de overlorzi. Când vor realiza pericolul, s-ar putea să fie prea târziu. Omenirea își va fi pierdut spiritul întreprinzător și va fi devenit o rasă înrobită.

Pentru o clipă se așternu tăcerea. Apoi Stormgren răspunse:

– Peste trei zile, mă voi întâlni iarăși cu Supraveghetorul. Îi voi explica obiecțiile voastre, din moment ce e datoria mea să reprezint opiniile lumii. Însă intervenția mea nu va schimba nimic, puteți fi siguri de asta.

– Ar mai fi ceva, zise Wainwright domol. Avem multe obiecții la adresa overlorzilor, însă, mai presus de toate, le detestăm tendința de a fi secretoși. Dumneavoastră sunteți singura ființă umană care a vorbit vreodată cu Karellen și nici măcar dumneavoastră nu l-ați văzut! E oare surprinzător să avem îndoieli în privința intențiilor lui?

– În ciuda a tot ceea ce a făcut pentru omenire?

– Da. În ciuda acestor lucruri. Nici nu știu ce anume ne displace mai mult – omnipotența lui Karellen sau caracterul lui secretos. Dacă n-are nimic de ascuns, atunci de ce nu se arată niciodată? Data viitoare când vorbiți cu Supraveghetorul, domnule Stormgren, întrebați-l asta!

Stormgren rămase tăcut. Nu avea nimic de răspuns la cuvintele lui Wainwright – în orice caz, nimic ca să-și convingă interlocutorul. Uneori se întreba dacă se convinsese măcar pe sine însuși.

Firește, din punctul lor de vedere nu era decât o operațiune neînsemnată, însă pentru cei de pe Pământ fusese cel mai important lucru care li se întâmplase vreodată. Navele mari începuseră să se reverse din profunzimile necunoscute ale spațiului fără nicio avertizare.

Acea zi fusese descrisă de nenumărate ori în paginile cărților, însă nimeni nu crezuse că momentul avea să vină vreodată. Acum clipa aceea sosise, în sfârșit: formele tăcute și strălucitoare suspendate deasupra tuturor țărilor erau simbolul unei științe pe care Omul nu putea spera s-o atingă decât peste multe secole. Șase zile la rând, navele au plutit deasupra orașelor, fără să dea vreun semn

cum că ar fi știut de existența Omului. Însă nici nu mai era nevoie de un asemenea semn, că doar nu din întâmplare s-ar fi oprit navele acelea mărețe tocmai deasupra unor metropole precum New York, Londra, Paris, Roma, Cape Town, Tokio, Canberra...

Chiar înainte de sfârșitul acelor zile înfiorătoare, unii oameni ghiciseră adevărul. Nu era prima dată când o rasă care nu știa nimic despre omenire încerca să stabilească o legătură. Înăuntrul acelor nave tăcute și neclintite, niște experți în psihologie cercetau reacțiile omenirii. Când curba tensiunii avea să-și atingă apogeul, atunci urmau să treacă și ei la acțiune.

Iar în cea de-a șasea zi, Karellen, Supraveghetorul Pământului, s-a prezentat întregii lumi într-o transmisiune care a acoperit toate frecvențele radio. A vorbit într-o engleză atât de impecabilă, încât polemicile pe care le-a generat aveau să traverseze Atlanticul în repetate rânduri, timp de o generație întreagă. Însă contextul discursului era chiar și mai zguduitor decât declamarea sa. Era, din orice perspectivă, opera unui geniu fără pereche, care dovedea o cunoaștere desăvârșită a problemelor omenirii. Nu încăpea nicio îndoială că erudiția și virtuozitatea sa, amăgitoarele străfulgerări de cunoaștere încă neutilizată, toate erau deliberat plănuit pentru a convinge omenirea că se afla în prezența unei puteri intelectuale covârșitoare. Când Karellen și-a încheiat discursul, națiunile Pământului știau că vremurile lor de suveranitate nesigură se sfârșiseră. Guvernele locale, interne, aveau să-și păstreze puterea, dar pe planul mult mai amplu al problemelor internaționale, deciziile supreme nu se mai aflau în mâinile oamenilor. Disputele, protestele, totul era în van.

Părea prea puțin probabil ca toate națiunile lumii să accepte fără opoziție o asemenea limitare a propriilor puteri. Și totuși, rezistența activă prezenta greutatea năucitoare, din moment ce distrugerea navelor overlorzilor, în ipoteza în care o asemenea ofensivă ar fi avut succes, ar fi nimicit orașele aflate dedesubt. Cu toate acestea, o mare putere s-a supus încercării. Poate că responsabilii atacului sperau să împuște doi iepuri dintr-un foc, căci ținta lor plutea deasupra capitalei unei țări vecine și ostile.